

Arrest

nr. 236 969 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2020 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VANBESIEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, diende op 8 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in, in België. De verzoekende partij is toegekomen in België, samen met haar echtgenote en op 11 maart 2019 is hun kind geboren.

De verzoekende partij heeft een beschermingsstatuut verkregen in Griekenland op 3 april 2018 en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 24 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 27 januari 2020 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Eritrees staatsburger te zijn. U bent etnisch Tigrinya en pentecostal christenen. U bent afkomstig uit de hoofdstad Asmara. U huwde op 31 mei 2015 met uw echtgenote A. I. R. (O.V. (...), CGVS 1821189) en u kreeg met haar één zoon.

U verliet Eritrea op 8 december 2015 omwille van de nationale dienstplicht, omdat uw religie – het pentecostalisme – niet wordt toegestaan in Eritrea, omdat uw vrouw door haar familie bedreigd werd omdat ze zich bekeerd had tot het christendom én omdat u een film had gemaakt over het ontstaan van het katholicisme in Eritrea die niet toegestaan was door de censuurautoriteit in Eritrea.

U reisde vanuit Eritrea samen met uw vrouw naar Griekenland waar u op 3 november 2017 aankwam. U en uw vrouw dienden er een verzoek om internationale bescherming in en jullie werden er erkend als vluchteling op 3 april 2018.

U en uw vrouw verbleven in Griekenland aanvankelijk in het kamp Moria en jullie werden na 6 maanden overgeplaatst naar het kamp Skaramagas nabij de hoofdstad Athene. Jullie verlieten Griekenland in oktober 2018 en reisden met het vliegtuig naar België. U diende in België samen met uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in op 8 november 2018.

U en uw vrouw stelden dat jullie Griekenland hadden verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden in de Griekse kampen Skaramagas en Moria, omdat uw vrouw zwanger was en de medische hulp gebrekkig was in Griekenland, én omdat uw vrouw in de beide kampen bedreigd werd door enkele Afghanen omwille van haar bekering tot het christendom.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de Eritrese identiteitskaarten van u en uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u en uw vrouw reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, m.n. in Griekenland. Volgens het "Dublin-document" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werden u en uw vrouw immers als vluchteling erkend op 3 april 2018. U en uw vrouw bevestigden tijdens de persoonlijke onderhouden bij het CGVS dat jullie in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend op 3 april 2018 (CGVS, pg. 5 & 6; CGVS vrouw, pg. 4 & 5).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u voornamelijk uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. U en uw vrouw verwijzen hierbij naar de moeilijke omstandigheden in de Griekse kampen Moria en Skaramagas – u en uw vrouw hebben het onder meer over het leven in een container zonder bed of matras, drugsmisbruik in het kamp én geweld en lawaai in het kamp (CGVS, pg. 12; CGVS vrouw, pg. 5) – én de gebrekkige medische ondersteuning in Griekenland. U en uw vrouw halen in dit verband het gebrek aan medische ondersteuning tijdens de zwangerschap van uw vrouw aan én het gebrek aan hulp in verband met uw oogproblemen (CGVS, pg. 7, 8, 12 & 13; CGVS vrouw, pg. 6). Daarnaast verklaarden u en uw vrouw dat zij in het kamp Moria bedreigd werd door twee Afghanen omwille van haar bekering van de islam tot het christendom. Deze bedreigingen zouden zich voortgezet hebben in het kamp Skaramagas en uw vrouw zou daar drie keer geslagen zijn door deze twee Afghanen. U en uw vrouw zouden voor deze bedreigingen weinig of geen hulp gekregen hebben van de politie in de kampen Moria en Skaramagas (CGVS, pg. 7-12; CGVS vrouw, pg. 6-10).

Wat betreft de hierboven vermelde sociaaleconomische problemen dient vooreerst te worden opgemerkt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de moeilijke omstandigheden in de Griekse kampen Moria en Skaramagas – u en uw vrouw hebben het onder meer over het leven in een container zonder bed of matras, drugsmisbruik in het kamp, geweld en lawaai in het kamp (CGVS, pg. 12; CGVS vrouw, pg. 5) - én de gebrekkige medische ondersteuning (CGVS, pg. 7, 8, 12 & 13) in Griekenland, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u en uw vrouw gezien jullie over een status beschikken, jullie volgens de Griekse wetgeving recht hebben op alle rechten en voordelen die aan dit statuut verbonden zijn. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen wel degelijk blijkt dat u kon rekenen op beperkte medische ondersteuning. Zo gaf u aan dat wanneer uw vrouw onwel werd ze naar een dokter kon gaan in een kliniek én zij bevestigde dit (CGVS, pg. 6, 7; CGVS vrouw, pg. 6). Bovendien gaf u voorbeelden van andere verzoeksters om internationale bescherming die zwanger waren in Griekenland én hoewel er zich tijdens deze zwangerschappen complicaties voordeden door menselijke of medische fouten, blijkt hieruit niet dat deze zwangere vrouwen en hun baby's geen medische hulp kregen in Griekenland (CGVS, pg. 7 & 8). Voorts blijkt uit de verklaringen van u en uw vrouw geenszins dat u en uw vrouw – hoewel jullie beiden erkend waren als vluchtelingen én niet verplicht waren om in het kamp Skaramagas te verblijven – een langdurige en ernstige poging ondernamen om buiten het kamp medische en sociaaleconomische ondersteuning van de overheid te vragen of zich buiten het kamp te vestigen. Zo verklaarde uw vrouw dat behalve het doktersbezoek in het kamp, u en uw vrouw niet geprobeerd hadden om naar een ander ziekenhuis te gaan (CGVS vrouw, pg. 6). Daarnaast verklaarden u en uw vrouw dat jullie niet

geprobeerd hadden om buiten het kamp naar een overheidsdienst te stappen om een uitkering, een woning of een andere vorm van sociale ondersteuning aan te vragen zodat jullie zich buiten het kamp zouden kunnen vestigen (CGVS, pg. 10-12; CGVS vrouw, pg. 6). U en uw vrouw haalden hiervoor als verschuiving louter sociaaleconomische omstandigheden aan én u vertelde dat u niet wist waar u dergelijke zaken moest aanvragen (CGVS, pg. 12; CGVS vrouw, pg. 6). Gelet op het feit dat u en uw vrouw de Engelse taal machtig zijn, geschoold waren (CGVS, pg. 3 & 4; CGVS vrouw, pg. 3) en een netwerk hadden binnen de pentecostale kerkgemeenschap in Athene (CGVS vrouw, pg. 9 & 10), kan er echter redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw instaat zouden zijn om informatie in te winnen over deze overheidsdiensten en ten minste een ernstige en langdurige inspanning zouden geleverd hebben om sociaaleconomische ondersteuning van de Griekse overheid aan te vragen. Voorts tonen u en uw vrouw op geen enkele wijze met documenten of bewijsstukken aan dat jullie – na het verkrijgen van jullie status – nog een poging ondernamen om sociale ondersteuning of onderdak te verkrijgen bij de bevoegde instanties in Griekenland of dat deze steun aan jullie geweigerd zou zijn.

Wat betreft de bedreigingen en fysieke aanvallen die uw vrouw onderging in het kamp Moria en Skaramagas door twee Afghanen omwille van haar bekering van de islam tot het christendom, dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie slechts in zeer beperkte en onvoldoende mate geprobeerd hebben om bescherming te zoeken bij de Griekse autoriteiten. U en uw vrouw verklaarden dat jullie enkel in de kampen Moria en Skaramagas naar de politie gingen maar zij u niet echt hielpen. U beweerde dat de politie in de kampen van Moria en Skaramagas vertelden dat u hen moest roepen op het moment dat de bedreiging effectief plaatsvond. Voorts gaven zij slechts in zeer beperkte mate een gevolg aan uw vraag om hulp of bescherming (CGVS, pg. 8-11). Daarnaast zochten u en uw vrouw echter op geen enkele wijze bescherming of hulp voor de bedreigingen die jullie van deze Afghanen ontvingen. Zo verklaarden u en uw vrouw dat jullie niet naar een politiekantoor buiten het kamp gingen (CGVS, pg. 9; CGVS vrouw, pg. 8). U gaf hiervoor als uitleg dat u buiten de stad was gevestigd in een 'wild' gebied (CGVS, pg. 9). Dergelijke uitleg is echter niet overtuigend, aangezien u en uw vrouw blijkens haar verklaringen wel op bezoek konden gaan bij vrienden van uw kerkgemeenschap in een andere wijk van Athene (CGVS vrouw, pg. 9). Voorts vertelde uw vrouw dat jullie geen advocaat zochten omdat er geen mogelijkheid tot het vinden van bijstand van een advocaat zou zijn in Griekenland. Dit is echter een blote bewering die ze op geen enkele wijze staakt. Daarnaast hebben u en uw vrouw niet geprobeerd om via de kerkgemeenschap – jullie waren goed bevriend met de pastoor van jullie kerk die het Grieks machtig was – hulp of bescherming te zoeken bij de politie of bij een advocaat voor de bedreigingen die jullie ontvingen van de Afghanen in het kamp (CGVS vrouw, pg. 8-9). Gelet op bovenstaande vaststellingen kunnen u en uw vrouw niet aantonen dat de Griekse autoriteiten systematisch onwillig of onmachtig zouden zijn om jullie te helpen of jullie bescherming te bieden. Daarenboven dient benadrukt te worden dat u en uw vrouw niet verplicht waren om in het kamp Skaramagas te blijven aangezien jullie erkend waren als vluchteling en jullie zich aan deze bedreigingen konden onttrekken door jullie buiten het kamp te vestigen. U en uw vrouw gaven hierop als antwoord dat dit niet mogelijk was omwille van jullie sociaaleconomische omstandigheden en omdat jullie niet wisten waar jullie moesten zijn om dergelijke zaken aan te vragen (zie supra.). Dergelijke uitleg is echter niet afdoende, gezien – zoals reeds eerder werd opgemerkt – u en uw vrouw de Engelse taal machtig zijn, geschoold zijn (CGVS, pg. 3 & 4, CGVS vrouw, pg. 3) en een netwerk hadden binnen de pentecostale kerkgemeenschap in Athene (CGVS vrouw, pg. 9 & 10). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw in staat zouden zijn om informatie in te winnen over deze overheidsdiensten en ten minste een ernstige en langdurige inspanning zouden geleverd hebben om sociaaleconomische ondersteuning van de Griekse overheid aan te vragen om zich zo buiten het kamp te vestigen.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in

wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande appreciatie. De Eritrese identiteitskaarten van u en uw vrouw tonen immers enkel de identiteit en herkomst van u en uw vrouw aan uit Eritrea, die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Eritrea kan worden teruggeleid, maar wel naar Griekenland."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 1A, 6, 17, 18, 19, 21, 22 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betwist dat zij in Griekenland recht zou hebben op allerhande voordelen en hulp van de Griekse staat. Onder verwijzing van landeninfo en rechtspraak kaart zij aan dat, in tegendeel, een erkend vluchteling in Griekenland na een verloop van zes maanden geen recht meer heeft op steun. Bovendien, door de verregaande discriminatie en vreemdelingenhaat heeft zij geen toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en medische hulp. Zij verwijst naar haar echtgenote die in Griekenland zwanger was en nood had aan medische hulp. Daarnaast wijst zij op het feit dat zij slachtoffer waren van geweld in het kamp en dat zij geen effectief of efficiënt beroep konden doen op de Griekse politie. De verwijzing naar politie van een andere stad is op zijn minst merkwaardig, nu een klacht steeds door de lokale politie zal worden onderzocht.

2.2 De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een beschermingsstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result 26 februari 2019; notities persoonlijk onderhoud 21 januari 2020, p.5 & 6).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Griekenland zou genieten. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u en uw vrouw reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, m.n. in Griekenland. Volgens het “Dublin-document” dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werden u en uw vrouw immers als vluchteling erkend op 3 april 2018. U en uw vrouw bevestigden tijdens de persoonlijke onderhouds bij

het CGVS dat jullie in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend op 3 april 2018 (CGVS, pg. 5 & 6; CGVS vrouw, pg. 4 & 5).

(...)

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een

situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Betreffende de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland stelt de bestreden beslissing het volgende:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u voornamelijk uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. U en uw vrouw verwijzen hierbij naar de moeilijke omstandigheden in de Griekse kampen Moria en Skaramagas – u en uw vrouw hebben het onder meer over het leven in een container zonder bed of matras, drugsmisbruik in het kamp én geweld en lawaai in het kamp (CGVS, pg. 12; CGVS vrouw, pg. 5) – én de gebrekkige medische ondersteuning in Griekenland. U en uw vrouw halen in dit verband het gebrek aan medische ondersteuning tijdens de zwangerschap van uw vrouw aan én het gebrek aan hulp in verband met uw oogproblemen (CGVS, pg. 7, 8, 12 & 13; CGVS vrouw, pg. 6).

(...)

Wat betreft de hierboven vermelde sociaaleconomische problemen dient vooreerst te worden opgemerkt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de

Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de moeilijke omstandigheden in de Griekse kampen Moria en Skaramagas – u en uw vrouw hebben het onder meer over het leven in een container zonder bed of matras, drugsmisbruik in het kamp, geweld en lawaai in het kamp (CGVS, pg. 12; CGVS vrouw, pg. 5) - én de gebrekkige medische ondersteuning (CGVS, pg. 7, 8, 12 & 13) in Griekenland, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u en uw vrouw gezien jullie over een status beschikken, jullie volgens de Griekse wetgeving recht hebben op alle rechten en voordelen die aan dit statuut verbonden zijn. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen wel degelijk blijkt dat u kon rekenen op beperkte medische ondersteuning. Zo gaf u aan dat wanneer uw vrouw onwel werd ze naar een dokter kon gaan in een kliniek én zij bevestigde dit (CGVS, pg. 6, 7; CGVS vrouw, pg. 6). Bovendien gaf u voorbeelden van andere verzoeksters om internationale bescherming die zwanger waren in Griekenland én hoewel er zich tijdens deze zwangerschappen complicaties voordeden door menselijke of medische fouten, blijkt hieruit niet dat deze zwangere vrouwen en hun baby's geen medische hulp kregen in Griekenland (CGVS, pg. 7 & 8). Voorts blijkt uit de verklaringen van u en uw vrouw geenszins dat u en uw vrouw – hoewel jullie beiden erkend waren als vluchtelingen én niet verplicht waren om in het kamp Skaramagas te verblijven – een langdurige en ernstige poging ondernamen om buiten het kamp medische en sociaaleconomische ondersteuning van de overheid te vragen of zich buiten het kamp te vestigen. Zo verklaarde uw vrouw dat behalve het doktersbezoek in het kamp, u en uw vrouw niet geprobeerd hadden om naar een ander ziekenhuis te gaan (CGVS vrouw, pg. 6). Daarnaast verklaarden u en uw vrouw dat jullie niet geprobeerd hadden om buiten het kamp naar een overheidsdienst te stappen om een uitkering, een woning of een andere vorm van sociale ondersteuning aan te vragen zodat jullie zich buiten het kamp zouden kunnen vestigen (CGVS, pg. 10-12; CGVS vrouw, pg. 6). U en uw vrouw haalden hiervoor als verschoning louter sociaaleconomische omstandigheden aan én u vertelde dat u niet wist waar u dergelijke zaken moest aanvragen (CGVS, pg. 12; CGVS vrouw, pg. 6). Gelet op het feit dat u en uw vrouw de Engelse taal machtig zijn, geschoold waren (CGVS, pg. 3 & 4; CGVS vrouw, pg. 3) en een netwerk hadden binnen de pentecostale kerkgemeenschap in Athene (CGVS vrouw, pg. 9 & 10), kan er echter redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw instaat zouden zijn om informatie in te winnen over deze overheidsdiensten en ten minste een ernstige en langdurige inspanning zouden geleverd hebben om sociaaleconomische ondersteuning van de Griekse overheid aan te vragen. Voorts tonen u en uw vrouw op geen enkele wijze met documenten of bewijsstukken aan dat jullie – na het verkrijgen van jullie status – nog een poging ondernamen om sociale ondersteuning of onderdak te verkrijgen bij de bevoegde instanties in Griekenland of dat deze steun aan jullie geweigerd zou zijn.”

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Zij haalt slechts algemene landeninformatie aan met betrekking tot toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Uit de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij blijkt overigens dat zij wel huisvesting genoot in Griekenland en dat haar echtgenote kon rekenen op beperkte medische ondersteuning. Zo kon haar echtgenote omdat zij onwel werd beroep doen op een dokter in een kliniek. Overigens toont verzoekende partij niet aan dat er zich bijzondere complicaties voordeden tijdens de zwangerschap. De

verwerende partij wijst er ook op dat de verzoekende partij en haar echtgenote niet verplicht waren om in het kamp Skaramagas te verblijven. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij vaststelde dat zij geen langdurige en ernstige poging ondernam om buiten het kamp medische en sociaaleconomische ondersteuning van de overheid te vragen of zich buiten het kamp te vestigen. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet geprobeerd hebben om buiten het kamp naar een overheidsdienst te stappen om een uitkering, een woning of een andere vorm van sociale ondersteuning aan te vragen zodat de verzoekende partij zich buiten het kamp zou kunnen vestigen. De verschuiving dat zij niet wist waar zij dergelijke zaken moest aanvragen, volstaat niet. Te meer nu de verzoekende partij en haar echtgenote de Engelse taal machtig zijn, geschoold waren en een netwerk hadden binnen de pentecostale kerkgemeenschap in Athene. Verzoekende partij weerlegt niet dat er van haar redelijkerwijze mocht verwacht worden dat zij informatie zou inwinnen over deze overheidsdiensten en ten minste een ernstige en langdurige inspanning zou leveren om sociaaleconomische ondersteuning van de Griekse overheid aan te vragen. Verzoekende partij legt tevens geen documenten of bewijsstukken voor waaruit blijkt dat zij een poging ondernam om sociale ondersteuning of onderdak te verkrijgen bij de bevoegde instanties in Griekenland of dat deze steun werd geweigerd. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat zij problemen ondervond in Griekenland die zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een verregaande materiële deprivatie. Uit haar verklaringen blijkt integendeel dat zij geen enkele intentie had om zich in Griekenland te integreren en een duurzaam leven op te bouwen.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt zodoende niet aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Betreffende het gebrek aan bescherming vanwege de Griekse politie wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat betreft de bedreigingen en fysieke aanvallen die uw vrouw onderging in het kamp Moria en Skaramagas door twee Afghanen omwille van haar bekering van de islam tot het christendom, dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie slechts in zeer beperkte en onvoldoende mate geprobeerd hebben om bescherming te zoeken bij de Griekse autoriteiten. U en uw vrouw verklaarden dat jullie enkel in de kampen Moria en Skaramagas naar de politie gingen maar zij u niet echt hielpen. U beweerde dat de politie in de kampen van Moria en Skaramagas vertelden dat u hen moest roepen op het moment dat de bedreiging effectief plaatsvond. Voorts gaven zij slechts in zeer beperkte mate een gevolg aan uw vraag om hulp of bescherming (CGVS, pg. 8-11). Daarnaast zochten u en uw vrouw echter op geen enkele wijze bescherming of hulp voor de bedreigingen die jullie van deze Afghanen ontvingen. Zo verklaarden u en uw vrouw dat jullie niet naar een politiekantoor buiten het kamp gingen (CGVS, pg. 9; CGVS vrouw, pg. 8). U gaf hiervoor als uitleg dat u buiten de stad was gevestigd in een 'wild' gebied (CGVS, pg. 9). Dergelijke uitleg is echter niet overtuigend, aangezien u en vrouw blijkens haar verklaringen wel op bezoek konden gaan bij vrienden van uw kerkgemeenschap in een andere wijk van Athene (CGVS vrouw, pg. 9). Voorts vertelde uw vrouw dat jullie geen advocaat zochten omdat er geen mogelijkheid tot het vinden van bijstand van een advocaat zou zijn in Griekenland. Dit is echter een blote bewering die ze op geen enkele wijze staakt. Daarnaast hebben u en uw vrouw niet geprobeerd om via de kerkgemeenschap – jullie waren goed bevriend met de pastoor van jullie kerk die het Grieks machtig was – hulp of bescherming te zoeken bij de politie of bij een advocaat voor de bedreigingen die jullie ontvingen van de Afghanen in het kamp (CGVS vrouw, pg. 8-9). Gelet op bovenstaande vaststellingen kunnen u en uw vrouw niet aantonen dat de Griekse autoriteiten systematisch onwillig of onmachtig zouden zijn om jullie te helpen of jullie bescherming te bieden. Daarenboven dient benadrukt te worden dat u en uw vrouw niet verplicht waren om in het kamp Skaramagas te blijven aangezien jullie erkend waren als vluchteling en jullie zich aan deze bedreigingen konden onttrekken door jullie buiten het kamp te vestigen. U en uw vrouw gaven

hierop als antwoord dat dit niet mogelijk was omwille van jullie sociaaleconomische omstandigheden en omdat jullie niet wisten waar jullie moesten zijn om dergelijke zaken aan te vragen (zie supra.). Dergelijke uitleg is echter niet afdoende, gezien – zoals reeds eerder werd opgemerkt – u en uw vrouw de Engelse taal machtig zijn, geschoold zijn (CGVS, pg. 3 & 4, CGVS vrouw, pg. 3) en een netwerk hadden binnen de pentecostal kerkgemeenschap in Athene (CGVS vrouw, pg. 9 & 10). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw in staat zouden zijn om informatie in te winnen over deze overheidsdiensten en ten minste een ernstige en langdurige inspanning zouden geleverd hebben om sociaaleconomische ondersteuning van de Griekse overheid aan te vragen om zich zo buiten het kamp te vestigen.”

Ook hier merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Zij haalt slechts algemene landeninformatie aan die wijzen op racisme, discriminatie en xenofobie onder de bevolking en zelfs onder de ordehandhavers tegen vluchtelingen-migranten. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op dit vlak, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat er in het geheel geen bescherming wordt geboden door de lokale politie. Zo gaat de verzoekende partij voorbij aan de opmerking in de bestreden beslissing dat de politie in het kamp vroeg om beroep op hen te doen op het moment dat de bedreiging effectief plaatsvond, hetgeen verzoekende partij naliet te doen. Evenmin is de verzoekende partij hulp gaan zoeken in een politiekantoor buiten het kamp. De uitleg dat zij in een ‘wild’ gebied waren gevestigd, volstaat niet nu blijkt dat de verzoekende partij wel bij vrienden op bezoek ging in een andere wijk van Athene. Evenmin heeft de verzoekende partij een poging ondernomen om via de kerkgemeenschap hulp of bescherming te zoeken bij de politie of bij een advocaat voor de bedreigingen die zij ontving, terwijl zij goed bevriend was met de pastoor van de kerk en deze het Grieks machtig was. Ten slotte benadrukt de verwerende partij dat verzoekende partij niet verplicht was om in het kamp te blijven nadat zij erkend werd als vluchteling en zij zich buiten het kamp kon vestigen. De uitleg dat dit niet mogelijk was omwille van de sociaaleconomische omstandigheden en dat zij niet wist waar dergelijke zaken aan te vragen, is niet afdoende, nu verzoekende partij de Engelse taal machtig is, geschoold is en een netwerk had binnen de pentecostal kerkgemeenschap in Athene. De Raad merkt daarbij nog op dat de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de door haar opgesomde artikelen in de aanhef van het middel worden geschonden door de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting voegt verzoekende partij de problematiek van de corona-pandemie toe en meent dat het om die reden ook niet veilig is om terug te keren naar Griekenland met een baby. De verwerende partij repliceert dat niet wordt aangetoond dat Griekenland zwaarder zou getroffen zijn dan België, wel integendeel. Bovendien toont zij niet aan dat zij geen recht zou hebben op medische toegang in Griekenland. De Raad kan het verweer bijtreden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN